

[Westermann.]

Det er imidlertid en anden Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som i og for sig har foranlediget mig til at tage Ordet her i Dag. Det ærede Medlem kom i sin Tale ind paa en Redegørelse for de Omstændigheder, der havde ført til det saakaldte 21 Mands Udvalg, og redegjorde paa sin Maade for dette Udvalgs Arbejde og Mangel paa Resultater. Alt syntes efter det ærede Medlems Mening at være i den skønneste Orden vedrørende dette Udvalgs Arbejde. Paa dette Punkt kan jeg slet ikke dele det ærede Medlems Mening. Ved Udvalgets Nedsættelse i Begyndelsen af November Maaned taltes der fra Regeringspartiernes Side om, at der i dette Udvalg virkelig skulde føres en fordomsfri Drøftelse, og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gentog her i Gaar, at en saadan fordomsfri Drøftelse virkelig havde været ført i Udvalget. Fra konservativ Side nærede vi allerede fra første Færd afgjort Mistillid til, at Regeringspartierne mødte fordomsfrit til dette Udvalgs Arbejde. Sandsynligheden talte meget mere for, at her var Tale om politisk-tekniske Manøvrer, hvorved det kunde lykkes ved det tilstundende Valg at skjule for Vælgerne den dybtgaaende Uoverensstemmelse, der i Forsvarsspørgsmaalet herskede mellem Regeringspartierne, og at man var ude af Stand til at foretage noget som helst paa Forsvarsomraadet. Vi Konservative gik paa Trods af disse Betæneligheder ind i Udvalgsarbejdet, idet vi ikke vilde lade noget Middel, nogen Vej oprøvet, men i en Skrivelse til den højtærede Statsminister gjorde vi udtrykkeligt opmærksom paa, hvorledes vort Syn var, og hvorledes vi ønskede Arbejdet foretaget inden for Udvalget. Jeg maa formode, at denne Skrivelse er bragt til Udvalgsformandens Kendskab, men for at give videre Kredse Kendskab til den, vil jeg gerne have Formandens Tilladelse til at citere en Del deraf. Mit Partis Formand skrev dengang til Statsministeren:

„Min Rigsdagsgruppe har paalagt mig at meddele Statsministeren følgende:

Vi er af den Anskuelse, at de Spørgsmaal, det paatænkte Udvalg skal beskæftige sig med, vel har Sammenhæng, men dog er af forskellig Karakter: nogle af dem kræver længere Tid til Drøftelse og Overvejelse; med Hensyn til andre er det nødvendigt at handle hurtigt og give Befolkningen hurtigt og klar Besked.

Med Hensyn til disse sidste Spørgsmaal maa man forbeholde sig Ret til, uanset Forhandlingerne i Udvalget, at

forelægge dem for Rigsdagen og dermed for Offentligheden.

Navnlig mener Det konservative Folkeparti, at Landets militære Beredskab lider af saadanne Mangler, at øjeblikkelig Udbedring og Udbygning af Landets militære Beredskab er en Nødvendighed, og Det konservative Folkeparti maa derfor fremhæve, at det anser det for bydende nødvendigt, at der i Løbet af kortest mulig Tid paabegyndes de i saa Henseende nødvendige Foranstaltninger.“

At Udvalget er blevet os en dyb Skuffelse, er for saa vidt kun, hvad vi havde ventet, den fordomsfrie Drøftelse har vi i Virkeligheden ikke hørt noget til. Med de Erfaringer, Regeringen havde gjort i Septemberdagene vedrørende Forsvarsberedskabet under Hensyntagen til den Uro, som stadig hersker i Europa, maatte det synes naturligt, at man snarest søgte Klaring om, hvad der er nødvendigt til Afhjælpning af de værste Mangler. Dette har man ikke gjort. I ca. 3 Maaneder redegjorde Udenrigsministeren for de Forhold, der kunde henregnes til det givne Kommissorium, væsentligt, mindre væsentligt og uvæsentligt mellem hinanden paa en saadan Maade, at det maatte indgive Troen paa, at det alene gjaldt om at forhale Tiden. Med Hensyn til Tilrettelæggelsen i Udvalget og Arbejdets Gang i Udvalget ønsker jeg ikke at rette Kritik mod Udvalgets Formand, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, fordi jeg ikke betvivler det ærede Medlems fuldkomne Loyalitet og Upartiskhed, men jeg forstaaer, at der inden for Regeringen har været Kræfter, som var stærkere end Udvalgets Formand og har forhindret, at de Spørgsmaal, der er af livsvigtig Interesse for Land og Folk, har kunnet bringes til Debat og Afgørelse, inden Rigsdagen skal hjemsendes. Denne Forhaling af Sagen har givet os det Indtryk, at der laa en Hensigt bag, og dette Indtryk er blevet bestyrket gennem Forman for de Redegørelser, den højtærede Udenrigsminister har givet paa det forsvarspolitiske Omraade. Den Autoritet, der er forbundet med en Udenrigsministers Redegørelse for et saadant Udvalg, burde forpligte den højtærede Udenrigsminister. Redegørelsen var efter min Mening hverken Udtryk for Landets eller Regeringens Interesser, det var alene en tendentiøs Redegørelse for partimæssige Synspunkter og Varetagen af partipolitiske Interesser paa afgørende Punkter; den højtærede Udenrigsministers Redegørelse var mere vildt end vejledende for Udvalget...